

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: A. A.-O.**, nar. „X“, státní příslušnost Irácká republika, trvalým pobytem „X“, t.č. ZZC Drahonice, Drahonice u Lubence 41, Podbořany, zastoupeným Organizací pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, Praha 9, proti **žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.9.2015, č.j. KRPU-206670-13/ČJ-2015-040022,**

t a k t o :

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25.9.2015, č.j. KRPU-206670-13/ČJ-2015-040022, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., zákon o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba trvání zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody, které nastalo dne 23.9.2015 v 16.30 hodin.

Žalobce v podané žalobě namítl, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí řádně nezabýval důvody, pro které žalobce uprchl z Iráku, přestože žalovanému takovou povinnost

zákon ukládá. Rozhodnutí o zajištění tak nebylo vydáno na základě řádně zjištěného skutkového stavu. Žalobce trvá na tom, že pokud by byl vrácen do Iráku, tak by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 172 odst. 2 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců. Žalobce shledává skutečné nebezpečí vážné újmy ve vážném ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích ozbrojeného konfliktu a také ve skutečnosti, že jeho vycestování je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalobce je ze severního Iráku z města Mosul. Článek 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků zakazuje státům vyhostit či vrátit uprchlíka na hranice území, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení. Příslušníci Islámského státu dali žalobci výhružným dopisem najevo, že nesouhlasí s jeho politickým smýšlením. Jistou roli sehrál i náboženský podtext. Zároveň Irák není schopen žalobci poskytnout ochranu. V Iráku je velké množství vnitřně přesídlených osob, zároveň je velmi nebezpečné se přesouvat z jedné oblasti do jiné. Žalobci bylo vyhrožováno konkrétním způsobem. V zemi, která je zmítána ozbrojeným konfliktem, by pro něj bylo opravdu obtížné najít bezpečné místo. Ani Bagdád, do kterého by měl být žalobce letecky přepraven, není bezpečným místem, neboť existují četné zprávy dokládající bombové útoky na civilisty, přitom žalobce poukázal na konkrétní případ, kdy 14.8.2015 zemřelo na tržišti v Bagdádu nejméně 67 lidí. Žalovaný měl před vydáním rozhodnutí o zajištění alespoň předběžně posoudit možné překážky správního vyhoštění žalobce a učinit si úsudek o tom, zda je jeho správní vyhoštění, vycestování nebo předání alespoň potenciálně možné a realizovatelné. Na podporu své argumentace odkázal žalobce na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva, a to Rashed proti České republice, č. 298/07, Mikolenko proti Estonsku, č. 10664/05, Singh proti České republice, č. 60638/00, a dále na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 12/2009-61 a č.j. 7 As 79/2010-150. Závěrem zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí shledává nepřezkoumatelným.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný zrekapituloval dosavadní průběh řízení včetně důvodů obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí. Poukázal na to, že se zabýval i otázkou reálného předpokladu realizace správního vyhoštění do země původu žalobce, a to jak s ohledem na podané vysvětlení žalobce, tak s ohledem na běžnou praxi žalovaného. Dále poukázal na to, že je v otázce možnosti vyhoštění vázán závazným stanoviskem Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, které potvrdilo možnost realizace správního vyhoštění. Žalobcem tvrzený rozpor vyhoštění se zásadou non-refoulement je účelovým tvrzením ničím nepodloženým, neboť žalobce ve svém podaném vysvětlení nikterak nezminil žádný z relevantních důvodů. Žalovaný nerozumí tvrzení žalobce v žalobě o výhružném dopise od Islámského státu, neboť se o něm žalobce dosud nezminil a žalovaný ho nemohl vzít nijak v úvahu. V daném konkrétním případě bylo zjištěno, že žalobce je osoba starší 15 let, správní řízení o správním vyhoštění s ním bylo zahájeno, uloženy zvláštních opatření za účelem vycestování se na pozadí sdělených a známých okolností daného konkrétního případu jeví jako neúčelné a ohrozilo by samotnou realizaci správního vyhoštění a žalovaný posoudil, že by žalobce mohl mařit či stěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí stanovil odhadovanou dobu k ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu na základě jemu známých skutečností

v obdobných případech a na základě jeho praxe. Závěrem odmítl podobnost této věci s rozhodnutím ve věci Singh proti České republice.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrlh ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 23.9.2015 byl žalobce zajištěn, neboť bylo zjištěno, že se pohybuje na území České republiky bez platného cestovního dokladu, kterým by prokázal svoji totožnost a nedisponuje ani vízem pro vstup a pobyt na území České republiky ani do schengenského prostoru. Z podání vysvětlení žalobce, stejně jako z jeho následného vyjádření jako účastníka řízení, vyplývá, že je občanem Iráku, který se rozhodl opustit své město Al Mosel (Mosul), neboť bylo asi před rokem obsazeno Islámským státem, při bombardování byl zraněn střepinou do nohy. Pak pobýval v Bagdádu. Na cestě je asi 15 dní a jeho cílem je požádat o azyl v Belgii. Důvodem odchodu bylo, že se chtěl usadit v Belgii a dostat tam i celou rodinu. Cestovním dokladem nedisponoval. Ví, že se v České republice a v schengenském prostoru zdržuje neoprávněně. O azyl v žádné zemi dosud nežádal. Nemá žádné rodinné, ekonomické, kulturní ani společenské vazby na území schengenského prostoru ani České republiky. U žalobce byla zajištěna hotovost ve výši cca 680 euro a drobné turecké a srbské mince. K možnosti vycestování žalobce do Iráku si žalovaný vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 29.9.2015, v němž je uvedeno, že vycestování žalobce do Iráku je možné.

Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Soud předně konstatuje, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území ČR.

Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo.

V daném případě je při hodnocení odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí také nutno vzít v úvahu již shora zmíněnou předběžnost rozhodnutí o zajištění, která je zdůrazněna i tím, že toto rozhodnutí je prvním úkonem v řízení (srov. § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců) a správní orgán tak vychází z dosud nekompletních spisových materiálů (řízení o správním vyhoštění je teprve zahájeno), které však v daném případě dostatečně odůvodňují rozhodnutí o zajištění.

Soud podotýká k námitce žalobce, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra nereflektuje konkrétní okolnosti případu, že tato námitka je ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí zcela irelevantní, neboť závazné stanovisko o možnosti vycestování týkající se žalobce bylo vyhotoveno až několik dní po vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

V daném případě žalovaný vycházel z vyjádření samotného žalobce a posuzovali jeho konkrétní situaci. Žalobce sice uvedl, že se obává o svůj život v Iráku, neboť město, ve kterém žil bylo již před rokem obsazeno Islámským státem, a že byl při bombardování zraněn, ovšem současně uvedl, že po přesídlení do Bagdádu v zemi dále bez ohrožení života žil. Žalobce se nezmínil nijak o konkrétních hrozbách, které mu na území Iráku hrozily, ani nepožádal o mezinárodní ochranu po vstupu do bezpečných zemí včetně České republiky, což jeho tvrzení o útěku z důvodu obavy o život ze strany hrozby od Islámského státu do jisté míry relativizuje. Soud nemůže přijmout za relevantní ani argumentaci žalobce týkající se situace v Bagdádu, kdy žalobce poukazuje na bombové útoky proti civilistům. Tuto argumentaci žalobce soud přijmout nemůže, neboť v takovém případě by zajištění za účelem vyhoštění nebylo možné nejen vůči žádnému obyvateli Iráku, ale i dalších zemí, kde je úroveň bezpečnosti nižší než v České republice.

Dále soud zdůrazňuje, že tvrzení žalobce o vyhrožování ze strany Islámského státu a existenci dopisu se poprvé objevilo až v žalobě, aniž by bylo jakkoli doloženo. V tomto směru musí soud podotknout, že při rozhodování o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince je soud vázán ustanovením § 75 odst. 1 s.ř.s., kde je výslovně uvedeno, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce se o žádném výhrůžném dopise od Islámského státu v rámci správního řízení vedeného s ním před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí nezmínil. Předmětný dopis tak nelze chápat jako překážku správního vyhoštění, která by byla v době rozhodování o zajištění známa nebo před rozhodnutím o zajištění cizince vyšla najevo. Správnímu orgánu tak nelze vytýkat něco, o čemž nemohl mít v době vydání rozhodnutí povědomost. Jestliže žalobce uvádí, že se žalovaný důvody, pro něž žalobce utekl z Iráku, nezabýval, pak soud konstatuje, že žalovaný se jimi zabýval v dostatečném rozsahu vzhledem k obecným tvrzením žalobce, který pouze uvedl, že Irák opustil, protože chtěl v Belgii dostat azyl. Je tak možno konstatovat, že v době rozhodnutí žalovaného nebyly prokázány a ze strany žalobce ani tvrzeny žádné důvody znemožňující vycestování podle § 179 odst. 2 písm. b), c), d) zákona o pobytu cizinců.

K námitce neposouzení možnosti realizace správního vyhoštění soud uvádí, že v žalobou napadeném rozhodnutí je na straně 5 dle soudu obsažena dostatečná úvaha správního orgánu týkající se otázky reálnosti samotného provedení vyhoštění žalobce.

V tomto odstavci je uvedeno: „Z běžné praxe je správnímu orgánu známo, že v případě cizince existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho vyhoštění z území členských států Evropské unie, a to ve stanovené době trvání zajištění, neboť v daném případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabraňovala cizince řízení z území členských států vyhostit. Správní orgán v této věci hodnotil nashromážděné materiály, které si z moci úřední opatřil a zároveň vycházel ze skutečností sdělených v úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 25.9.2015, které nevedly ke zjištění jeho totožnosti. Zjištěné skutečnosti nenasvědčují jakékoliv překážce ve vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a vycestování cizince z území České republiky. Jiné skutečnosti, které by nasvědčovaly, že výkon vyhoštění nebude moci být realizován, dosud nebyly zjištěny.“

Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že se žalovaný otázkou možnosti samotného provedení vyhoštění žalobce zabýval a že v rámci podkladů, které byly v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí k dispozici, dospěl k závěru, že nebyly zjištěny žádné objektivní skutečnosti, které by bránily realizaci správního vyhoštění, a tedy správní vyhoštění je reálně proveditelné. Po přezkoumání obsahu správního spisu se s tímto závěrem správního orgánu ztotožnil i soud.

Je nutno zdůraznit, že správní orgán se zabýval i otázkou, zda správní vyhoštění je realizovatelné v době, na kterou stanovil délku zajištění žalobce. Na základě odkazu na zkušenosti správního orgánu s vyřizování obdobných případů dospěl žalovaný k závěru, že i s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce nemá cestovní doklady, a bude nutno ve spolupráci se zastupitelským úřadem domovského státu mu je opatřit, je reálné ve lhůtě 90 dnů, na něž byla doba zajištění stanovena, realizovat správní vyhoštění. Skutečnost, že nejde pouze o obecný odhad, ale že jde o stanovení doby odpovídající konkrétnímu případu žalobce, dokládá i přihlédnutí žalovaného ke skutečnosti, že současná nepřehledná a vyhrocená situace v Iráku neskýtá záruku rychlé spolupráce s tamními státními orgány ohledně ověření totožnosti uváděné žalobcem. S ohledem na tuto skutečnost proto žalovaný stanovil relativně delší dobu zajištění žalobce na 90 dnů.

Na základě shora uvedeného soud uzavírá, že žalovaný se zabýval konkrétní situací žalobce ve vztahu k možnosti realizace vyhoštění v dostatečném rozsahu. A za skutkového stavu zjištěného ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí bylo uzavřeno, že návrat žalobce do Iráku v jeho případě je možný.

Soud rovněž konstatuje, že skutečnosti, že žalobce nelegálně vstoupil na území České republiky, pobýval na jejím území nelegálně, jeho cílem je dostat se do Belgie, na území České republiky nemá žádné vazby ani finanční prostředky, svědčí o tom, že je u něj dáno nebezpečí útěku a tím maření v budoucnu potencionálně uloženého správního vyhoštění.

Pro úplnost soud uvádí, že výše uvedené závěry byly následně po vydání žalobou napadeného rozhodnutí potvrzeny i obsahem závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 29.9.2015, kde je uvedeno, že byla hodnocena situace v Iráku a vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl, že by mu měl být uložen trest smrti či hrozí jeho vykonání, neuvedl skutečnosti, že by mu v případě návratu mělo hrozit mučení, nelidské nebo ponižující zacházení nebo trest ani neuvedl konkrétně nic, co by nasvědčovalo tomu, že mu hrozí v jeho vlasti vážné ohrožení života lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a ani nepožádal z tohoto důvodu o mezinárodní ochranu, dospělo ministerstvo k závěru, že vycestování je možné.

K obecné námitce žalobce, že v jeho případě došlo k porušení základních zásad správního řízení, soud uvádí, že takové porušení neshledal. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem týkajících se neoprávněného pobytu žalobce nejen na území České republiky, které se náležitě promítly do odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, je patrné, že žalovaný konkrétně hodnotil situaci žalobce a dospěl k závěru o nutnosti žalobce zajistit, jemuž soud nemá co vytknout.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 10. listopadu 2015

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová